

Máglya

Szonetikoszorú

Acs Károly

I.

*Szájadnál kezdem, szájam úgy kívánja
a tiédet, mint féligásott vermek,
mikben dohos csend halálszaga dermed,
vágynak a fölszín tündér zsebajára.*

*Két foszló hús-szirom, feslett virága
az éjszakai vad virágoskertnek.
Micsoda pogány áldozatra termett
a test alól ez a csodás palánta?*

*Most tudom csak, hogy amikor nem voltál,
miért hányódtam annyit, s mitől volt a
dúlt szorongás, ahogy százszor csalódott*

*ajkam levált a másikéről, hogy már
egyéb nem jut nekem, mint meddő próba:
epedő innnyel idézni a csókot.*

II.

*Epedő innnyel idézni a csókot,
e sűrű örvényt, a fölkapart vérnek
langyos buzgását, (hát valóban élek?)
mert enélkül megfakulnak a dolgok*

és hamuszínű, taplós hullafoltok
ütnek ki rajtuk, lassan ölő mérég
fut szét a laza rostok közt, mind mélyebb
rétegek felé: marék porrá omlott,

s száraz sóhajok söprik: sivatag táj
árnyéktalan fekete permetegje...
Cserepes számon már érik a szó, hogy:

semmi, de lám csak, te hozzámhajoltál,
meglegyint a közeli zápor enyhe
s riadt pillád remegve lecsukódott.

III.

Riadt pillád remegve lecsukódott;
el sem merem képzelni, hogy mi rejlik
egy ilyen zárt szempilla mögött, meddig
szivároghat a föltorló testdombok

marcangolt hús és összezúzott csontok
gyurmájából kifacsart leve, mennyit
kell várni, míg vigyázva föleresztik
karambol után a véres sorompót,

s a sejtésektől meggyötört tekintet
már hasztalan kutat: nincs éruló nyom
a szembenéző szemtükör simára

sikált aszfaltján... De addigra mintegy
a föld alól föltör, szétkúszik s forrón
elveszejt a mell szertelen imája.

IV.

Elveszejt a mell szertelen imája,
ómódi poklok kéklőn fölkiértő
mélyeiből egy rég felejtett, kénkö
szagú megváltás rossz malasztjait kínálja.

S már zuhanok. Az összeomló máglya
izzó üszkei eltemetnek. Késő
a visszatérés. Pernyébe enyésző
vágyak tönkjei füstölögnek. Már a

feneket érzem. Fekete táj. Mersz-e
szétnézni itt, a szénné égett égnek
böltja alatt? Ilyen lehet az álma

a tetszhalottnak, ha elgémberedve
mozdulni próbál s egyszerre fölébred
temető két kar pántjába zárva.

V.

*Temető két far pántjaiba zárva
ringatózom, fönnakadt szalmaszál, két
lélegzetvétel közt. S bár alig fáj még
a következő mozdulat hiába*

*megálmodott, érthetetlen talánya,
már nem is élek. Egy torz rándulásért,
ha ez bizonyíték, visszacsinálnék
mindent, az okon túlig, meg se bánva*

*ezt a méltatlan cserét. Mi a rabnak
a bilincs csörrenése, nékem annál
inkább az lesz ez a húsomra horzsoló*

*kis sajnás: így érzem magam szabadnak,
magamtól is, tőled is. Hát ne sajnálgj:
ereszd belém körmeid, mint a horgot.*

VI.

*Ereszd belém körmeid, mint a horgot
bizonytalan zsákmányába az egyszer
hoppón maradt halász. Siess, szereld fel
hóhér-szerszámaid. Te tudod, hogy jobb:*

*hogy tagjaim satuban összemorzsold,
vagy hogy sűrűn kiverd tüzes szögekkel.
Akárhogy is: énnekem vérzenem kell,
és elvérzenem ezen a kőpadon, most*

*vagy soha többé. S akkor sem egészen
mindegy, hogy e vérrelédes tortúra
már-már megszokott s szinte belémojtott*

*fortélyain túl tanít-e a szegény
lankadt tenyere valami puhább újra,
mert a kéz nemcsak simogatva boldog.*

VII.

*Mert a kéz nemcsak simogatva boldog.
sőt nem is éppen úgy, ahogy az irigy
álmok kaján adomáiból hírlík:
nem vén gyerekek és okos bolondok*

*százszor megunt és százegyszer elrontott
játékszere (a kéz leér a szívig
és akármire nyúl: fehéren izzik
az érintés olvadt krátere). Gondold*

*meg, többre mégy-e, ha valami ernyedt
pillanat árkan — fordított kísértés! —
a doromboló gyöngédségek gyáva*

szörnyei közt elalszol, mint a gyermek?
Inkább válaszd emezt a mélyebb kéjt, és
cinkos ujjad egyenként mártsd a lángba.

VIII.

Cinkos ujjad egyenként mártsd a lángba,
s ha tövig olvad (tíz korcs gyertya-csonk, tíz
vakuló látás), mielőtt fölördítsz,
hagyd, hogy a semmi simább oldalára

fölrajzolja, fonák ecsetté válva,
egyetlen elkuszált vonallal, hogy mit s
mért hazudott le (csoda-e, ha torzít?)
a valóság sosem elég parázna

tapadásából. Aztán add a tűznek,
s ne féltsd: tettetett bűne éghetetlen,
mint minden, ami nincs és ami van. Bal
testvére amannak a sokkal hűsebb
ellenségnek, melyet épp hogy megleltem
átellenben babonás derekaddal.

IX.

Átellenben babonás derekaddal,
itt, ahol egy félbetört sikoly illő
emléke gyűrűzik lappangó, kígyó
türelemmel a legfeketébb angyal

kagyló-ölébe, itt tört rám a kancsal
fölismerés: nincsen olyan rossz bíró,
aki ezt újra megítélné. S így jó
előre meggondolhatod, hogyan vallj,

ha beismerni azértsem akarnád,
amitől (védtelenné alázva) önsúlya
által föl nem old a könnyelmű törvény.

Különben is, hol van az a badar vád,
amely aggastyán módra elaludna
Rest csípőid kibomló gazdag kelyhén?

X.

Rest csípőid kibomló gazdag kelyhén
(még egy csapzott, ragadós virág-példa!)
idegen illat. Ez a cél. Innét a
kezdet: itt már hiába is keresném

szóval s szó híján hideg nyállal, — melynél
amúgy sincsen silányabb nedvű mézga —
azt az elporló, amorf másik részt, a
csúffátott elemet, amiből lettél.

Ehhez más szavak kellenének. Mért is
mondjam ki: félek tőled és magamtól,
ha egyszer úgyse vonnám vissza, bármit

kapok érte, s levakarnám azértis
testedről azt a tenyérnyi tapaszt, hol
még a szégyen fehérsége világít.

XI.

Még a szégyen fehérsége világít
ágyékkodon: fehér a feketében.
Te ne tudnád: e vérszomjas szemérem
önmagát falja s szüli újra (mármint

ha annak tekintjük, aminek látszik),
pontosan úgy, — vagy talán azért mégsem —
ahogyan a mostoha nap idétlen
gonddal habzsolja önnön pocsolójait.

De ez még semmi. Ki szidná a hóhért,
ha egyszer tévedésből fejet is vesz,
magáé helyett a másét? A nappal

rácsai közt — meg ne bocsáss a szóért —
nincs még egy olyan dőre foglár, mint ez:
egy alvó rémet őriz áhítattal.

XII.

Egy alvó rémet őriz áhítattal
valahány szó, mely mi kettőnknek ágyaz
zilált almot a nászra. Jól vigyázz! Az
elszabadult fenevad nem foggal mar,

sem a harag ollóival, de azzal
se, amit ravaszul elrejt a nyájas
neszű talp csaló bársonya. Csinálhatsz
amit akarsz. Nincs segítség... Vigasztal-

e (mert engem nem), hogy ez a rossz játék
épp köztünk folyik? S hiszed-e, hogy más lesz
belőlünk (mert én nem), ha az álszent vér

vétkét újra játssza, kicsit másképp,
és valamicskét úgy-ahogy jóvátesz
naiv szerelmünk, mit sem sejtő testvér?

XIII.

Naiv szerelmünk mit sem sejtő testvér.
Csak toporog körülöttünk, értetlen
gyerekarcán olyan kérlelhetetlen
a jószág közönye, mint őskeresztény

ikonokon a bambu fitor. Kezdtél
hozzászoktatni, hogy azt is szeressem,
amivel már harcolni se lehet. Nem,
nehogy azt hidd, hogy e képzelt kényszert én

neked rovom föl, — ahhoz sokkal kisebb
ok is jó volna, sőt még ok se kéne.
Épp elég, ha túlon túl el nem lágyít

és ki nem békít egymással bennünket
a feledékeny idő, ránk se nézve
tévete nap után új éjszakáig.

XIV.

Tévete nap után új éjszakáig
olyan sok minden történhet, anélkül
hogy csak egyetlen csigolyánk, csalétkül
bár, odavethetnénk némely barátibb

étvágyú csillagzat kényének. Mást itt
nem tehetünk. Várjuk, míg csöppenként gyűl
vizek s kövek eszmélésével, s végül
fölforr megint a tiltott formák másik,

nekünk kedves dimenziója . . . Látod,
már alkonyodik; nemsokára éj lesz —
a legsötétebb, legéjebb éj. Hátha

sikerül fölgyújtani a világot
egy szikráért, amelytől te megéledsz:
szájadnál kezdem, szájam úgy kívánja.

Mesterszonett

Szájadnál kezdem, szájam úgy kívánja
Epedő ínnyel idézni a csókot;
Riadt pillád remegve lecsukódott:
Elveszejt a mell szertelen imája.

Temető két kar pántjaiba zárva,
Ereszd belém körmeid, mint a horgot,
Mert a kéz nemcsak simogatva boldog.
Cinkos ujjad egyenként mártsd a lágba,

Átellenben babonás derekaddal,
Rest csipőid kibomló gazdag kelyhén
Még a szégyen fehérsége világít:

Egy alvó rémet őriz áhitattal
Naiv szerelmünk, mit sem sejtő testvér,
Tévete nap után új éjszakáig.